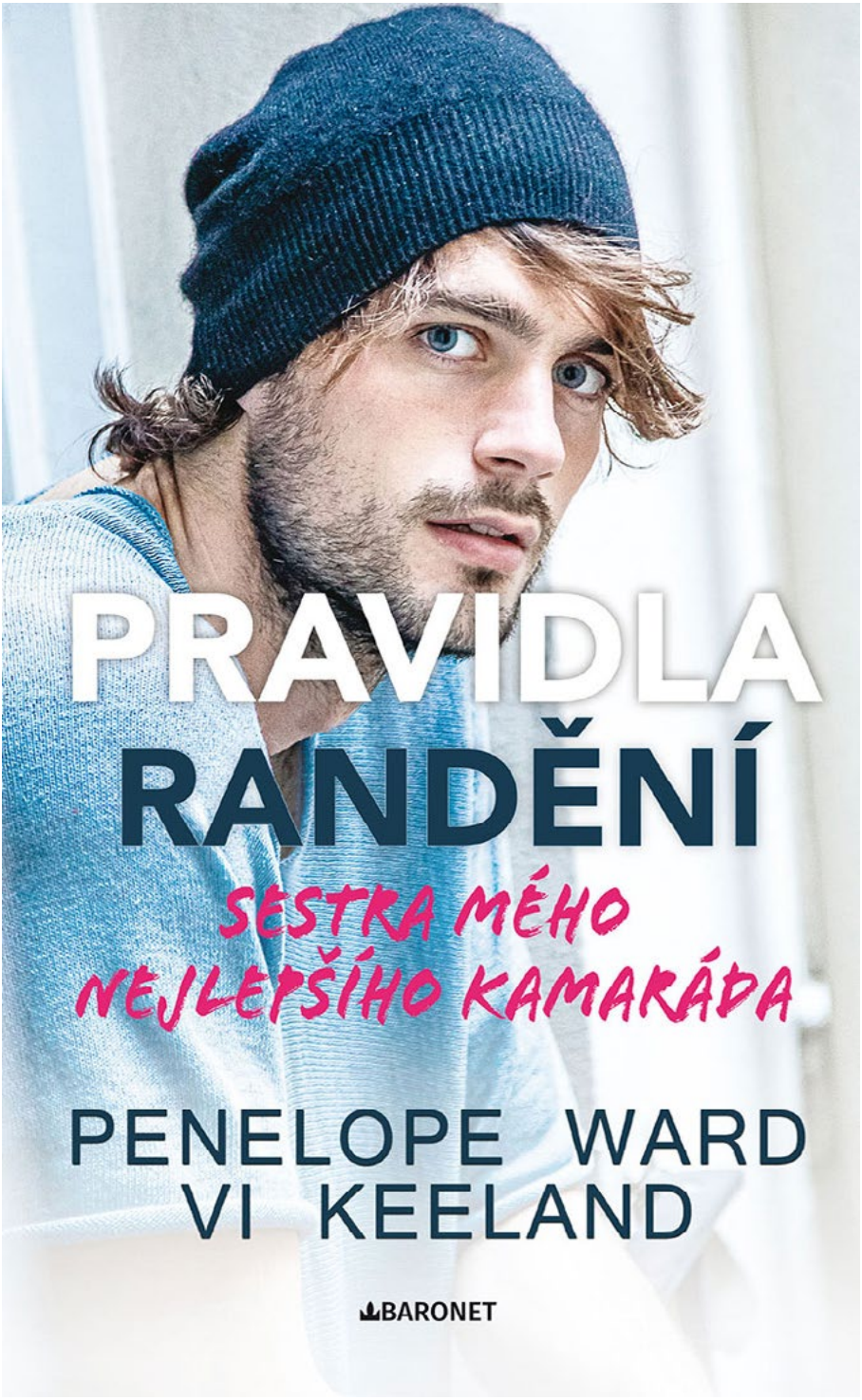

PRAVIDLA RANDĚNÍ

*SESTRA MÉHO
NEJLEPŠÍHO KAMARÁDA*

PENELOPE WARD
VI KEELAND

BARONET

Pravidla randění

Sestra mého nejlepšího kamaráda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Vi Keeland & Penelope Ward
Pravidla randění Sestra mého nejlepšího kamarád – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PRAVIDLA RANDĚNÍ

*SESTRA MÉHO
NEJLEPŠÍHO KAMARÁDA*

PRAVIDLA RANDĚNÍ

*SESTRA MÉHO
NEJLEPŠÍHO KAMARÁDA*

VI KEELAND
PENELOPE WARD

Copyright © 2023. THE RULES OF DATING MY BEST FRIEND'S
SISTER by Vi Keeland & Penelope Ward

Copyright © 2022 by Vi Keeland & Penelope Ward

Translation © Eva Brožová, 2024

Cover designer: Sommer Stein, Perfect Pear Creative

Cover Photographer: Ashraf El Bahrawi, @byashrafb

Cover Model: Giorgos Mavrogiannis, @gio_mavrogiannis

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2458-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2459-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2462-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2463-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Kapitola 1

Holden

Co to sakra je? Zvedl jsem obálku, kterou mi poslali rodiče, a znovu se podíval na menší obálku, již jsem našel vevnitř. Tu větší jednoznačně nadepsala moje matka. Jenže rukopis na té druhé hodně připomínal ten můj, jen o něco rozháranější. Ale já si nic neposlal, a rozhodně ne do domu svých rodičů ve Filadelfii. A proč by mi někdo psal k rodičům, a navíc na zpáteční adresu uvedl moje jméno?

Pak mi to došlo.

Do pytle!

Jsem totální idiot!

Tu obálku jsem *fakt* nadepsal, kdysi dávno!

V desátém ročníku pan Wolf, učitel tvůrčího psaní, přinutil všechny studenty napsat dopis svému třicetiletému já o tom, co pro nás je v té době důležité. Odevzdali jsme obálky, zalepené a se známkou, a on slíbil, že nám je všechny pošle v roce, kdy nám bude třicet. Jasně, tenkrát jsem bydlel u rodičů, takže jsem napsal na dopis jejich adresu.

Do háje. Vůbec jsem netušil, o čem jsem tenkrát psal, ale rozhodně mě to zajímalo. Moje patnáctileté já

nebylo zrovna výlupek ctností. A tak jsem obálku otevřel a rozložil zažloutlý list papíru.

Kámo,

kdybys náhodou zapomněl – protože až tenhle dopis dostaneš, budeš šíleně starý –, pan Wolf nás přiměl, abysme si napsali dopis. Máme psát o tom, co je pro nás důležitý, protože podle něj se nám ve třiceti priority změní. Tohle je asi jediný domácí úkol, který se mi letos opravdu líbil, hlavně proto, že se týká mě, a já jsem fakt super. Tak jdeme na to...

Co je v současné době důležitý pro Holdena Catalana? No, na tuhle otázku existuje jednoduchá odpověď. KUŘBA. To je něco totálně úžasnýho. Minulý měsíc mě vyhulila Laurie Rexlerová a od té doby na nic jinýho nemyslím. Chodí o rok výš a tvrdila, že to dělala prvně v životě. Ale podle mě kecala, protože se nedávila nebo tak něco. KUŘBA je každopádně boží. Nejspíš proto pro ni existuje tolik výrazů – orální sex, orál, orálek, kouření, kouřeničko, hulení, hulení ocasu, přebídnutí, sání, hurování krocana, felace, hluboký orál, leštění tyče... Všimněte se, že pro domácí úkol existuje jenom jeden výraz. Proč? Protože domácí úkol je otrava a KUŘBA je BOMBA.

Poznámka na okraj – pane Wolfe, tvrdil jste, že ty dopisy neotevřete. Ale kdybyste to náhodou udělal, myslím, že KUŘBA se objeví mockrát. Hlavně u Damarcový na opačné straně třídy. Protože je šíleně sexy a řekl bych, že jí hulení určitě jde.

Vsadím se, že dokonce polyká. Laurie Rexlerová ne... zatím. Ale pracuju na tom. Jestli si budeme psát další dopis, dám vám vědět, jak to vypadá.

Nicméně... zpátky ke mně, a co je pro mě v současnosti důležitý... Stejně důležitý jako KUŘBA jsou pro mě bicí. Bez muziky bych nedokázal existovat. A jasně, můj kámoši – Colby, Ryan, Owen a Brayden. Taký jsou na seznamu hodně vysoko. Ale necháme si to pro sebe, protože by si ze mě měsíc utahovali, kdyby se dozvěděli, že jsou pro mě důležitý. Další věci...

Svoboda

Moje vlasy (který bych ve třiceti ještě rád měl)

Rodiče

A nakonec bicí. (Vím, že jsem to už říkal, ale všechno začíná a končí u bicích. Poznámka pro mě – bubnovat při KUŘBĚ se na mém seznamu přání zrovna dostalo na první místo. Jak to, že mi trvalo tak dlouho, než jsem na to přišel?

Co dalšího je důležitý? Skoro se to bojím napsat, kdybych ten dopis náhodou ztratil a nějak se dostal do ruky Ryanovi. Ale pan Wolf prohlásil, že nikdy nebudeme upřímný, když nedokážeme být v dopise upřímný sami k sobě. Takže se musím zmínit o Lale. NEBOLI Laney Ellisonový, mladší ségře mého nejlepšího kámoše. Je to jediná holka, se kterou se můžu doopravdy bavit o životě. Odjakživa pro ni mám slabost. Jenže je o rok a půl mladší než

já a Ryan by mi NAKOPAL PRDEL, kdybych po ní vyjel. Taký nemůžu říct, že bych se mu divil. Lala Ellisonová má totiž na víc než na mě. Je chytrá, opravdový génius. Jednou bude nejspíš léčit rakovinu nebo tak něco. Ale i když je pro mě tabu, stejně je na mém seznamu důležitých věcí. Ve skutečnosti ji tak miluju, že kdybych tyhle věci seřadil, Lala Ellisonová by byla před KUŘBOU. To už něco znamená, ne?

To je asi všechno. Na ničem jiným mi moc nezáleží. Navíc mě to už nebaví. Napsal jsem toho víc než za dva minulý roky.

Později čau

Holden

P. S. Jestli jsi doted' nebyl na obálce časáku Rolling Stone, nakopej si prosím prdel.

P. P. S. Jestli bude Lala singl, až tenhle dopis dostaneš, a tys ji ještě nesbalil, jsi totální kretén.

„Jdeš pozdě.“ Colby zavrtěl hlavou. „Už jsme chtěli začít bez tebe. Víš, že mě stará pouští ven jen jednou za měsíc a já to potřebuju využít a začít co nejdřív chlastat.“

Potrásl jsem hlavou. Takový kecy. *Stará...* Byl to nejšťastnější ženáč, jakého jsem znal, a měl za manželku nejbáječnější babu, jakou jsem kdy potkal. Ale protože jsem přišel pozdě, nechal jsem to plavat, a než

jsem se posadil, podal jsem ruku Owenovi s Braydenem. Moji tři nejlepší kámoši a já jsme spoluvlastnili obytný dům. Jednou měsíčně jsme se scházeli v místní hospodě, abychom probrali organizační záležitosti. Naše schůze obvykle trvaly asi půl hodinu. Pak jsme začali nasávat.

„Omlouvám se za zdržení,“ řekl jsem. „Zase nám klekla dodávka.“

Přistoupila k nám jedna z místních servírek a přinesla mi pivo, aniž bych si ho musel objednat.

Mrknul jsem na ni. „Díky, krásko.“ Zvedl jsem ruku s lahví a všichni čtyři jsme si přitukli – naše verze klavírka zahajujícího schůzi.

„Než začneme,“ pronesl Owen. „Dostali jste dopis, který jsme psali s Wolfem v desátém ročníku?“

Colby se smíchem přikývl. „Taky ho máte? Já ho dostal loni, protože jsem o rok starší než vy. Ale psal jsem *hlavně* o svých vlasech a o tom, jak je důležitý čistit bong.“

Zachechtali jsem se. „Neměl bych vám to říkat, kluci, protože si ze mě budete dělat srandu,“ ozval se Owen. „Ale napsal jsem, že je pro mě důležitý moje SAT skóre. Pak jsem věnoval půl stránky kozám Wagnerovým. Zapomněl jsem, že jsem ji tajně miloval.“

Zašklebil jsem se. „Wagnerku? Učitelku na matiku? Bylo jí snad padesát, vole.“

Owen zmuchlal ubrousek pod pivem a zazubil se na mě. „Nebylo jí padesát, ty idiote. Bylo jí tak třicet a měla úžasný kozy.“

„Promiň.“ Pokrčil jsem rameny. „Asi jsem si víc všiml spolužaček. *Těm* jsem se totiž mohl dostat do kalhotek, na rozdíl od tebe.“

„Polib mi.“ Owen do sebe nalil půlku piva a kývnul na mě. „Co bylo v tom tvým? Přál sis mít auto, který

je pojízdný?“ Šťouchl loktem do Braydena, který se děl vedle něj. „Některý věci se nikdy nezmění.“

V žádném případě jsem se nehodlal zmínit, že jsem psal o Lale, mladší sestře našeho kámoše Ryana. Bud' bych dostal ránu, nebo kázání, ale nejspíš obojí. A rozhodně jsem jim nehodlal věšet na nos, že jsem se včera večer trochu namazal a zavolal jí. *Díkybohu, že to nevzala.* Co bych jí proboha vůbec řekl, když jsem se jí takhle zničehonic ozval?

„Já psal o opravdu důležitých věcech, pánové,“ oznámil jsem. „Zřejmě jsem byl na svůj věk vyzrálý, protože moje priority se nezměnily.“

Brayden se usmál. „Takže jsi psal o masturbaci?“

„Ne, vole. Psal jsem o bubnování a kuřbě.“

Kluci se rozesmáli. „To se ti podobá,“ prohlásil Owen.

Ukázal jsem na Braydena. „A o čem jsi psal ty?“

„Napsal jsem dvě věty: *Je pro mě důležitý dělat mň úkolů. Proto s psáním dopisu končím.*“

Potřásl jsem hlavou. „Typický.“

Objednali jsme si další pivo a začali probírat byznys. Colby mluvil o tom, že je v domě třeba vyměnit některý klimatizační zařízení za nový, úspornější. Odhadoval, že díky nižší spotřebě elektřiny by se nám náklady mohly vrátit už za dva roky. Owen nám řekl o jednom baráku v naší ulici, co se prodal za mnohem vyšší cenu, než podle nás měl, a já nechal kolovat předběžnou kalkulaci na novou střechu, kterou jsme zoufale potřebovali.

Zrovna když jsme se začali bavit o prodlužování nájemních smluv, a o kolik zvýšíme nájem, zabzučel mi v kapse telefon. Vytáhl jsem ho a najednou jsem cítil srdce až v krku. Na displeji bylo Lalino jméno. Nejdřív mě napadlo, že nechám hovor spadnout do hlaso-

vé schránky, jenže pak se budu celou noc trápit, jestli je Lala v pohodě. Stačilo, že jsem se musel včera večer opít, abych na ni přestal myslet, než vytuhnu. A tak jsem se zvedl od stolu a vyšel si před hospodu zavolat.

„Haló?“

„Holdene?“

„Jo?“

„Tady Laney... Lala.“

Snažil jsem se chovat nenuceně. „Jé, Lalo. Už jsme se dlouho neslyšeli. Co se děje?“

„Zrovna jsem si všimla, žeš mi včera v noci volal. Jen jsem se chtěla ujistit, že je všechno v pořádku.“

Sakra. „Ehm... promiň. Asi jsem tě vytočil omylem.“
Lhal jsem, jako když tiskne. „Ani nevím, že jsem ti volal.“

„No, to je vtipný. Protože jsem ti vlastně chtěla o víkendu zavolat.“

„Fakt?“

„Jo, příští týden budu přes noc v New Yorku. Mám ve městě pohovor kvůli výzkumnému grantu, který se snažím získat. Napadlo mě, že bych se mohla zastavit, prohlídnout si dům, co jste s klukama koupili, a pokecat s vámi. Bydlíte tam všichni, ne?“

„Jo, bydlíme. Kdy přijedeš?“

„Ve středu. Pohovor mám brzy ráno ve čtvrtek.“

„Kde budeš bydlet?“

„Ještě jsem si nic nezajistila. Volali mi teprve včera odpoledne.“

„Tak přespi u mě.“ Potřásl jsem hlavou. „Totiž, můžeš přespat u nás. Jeden byt v domě využíváme ke krátkodobým pronájmům. Zkoušíme ho nabízet přes Airbnb. Ceny jsou vyšší, ale zatím to vypadá, že je o něj zájem.“

„No teda. Myslíš, že bude příští středu volný?“

I kdyby nebyl, rezervaci zruším. „Určitě bude.“

„Fajn. To by bylo skvělý. Aspoň uvidím kluky a nebudu muset hledat hotel. Moc se na Manhattanu nevyznám.“

„Přijedeš autem, nebo vlakem?“

„Asi autem.“

„Napíšu ti adresu garáží nedaleko domu, který jsou celkem levný.“

„Super. Moc díky, Holdene. Už se nemůžu dočkat, až vás uvidím.“

Zavěsil jsem a chvíli zíral na telefon. Když jsem vyrůstal, mámino oblíbený rčení bylo: *Nic takového jako náhoda neexistuje*. Nevěnoval jsem tomu velkou pozornost, ale právě teď jsem tak trochu doufal, že má pravdu...

Na facebooku jsem nebyl dobré dva roky. Ale přesně tam jsem se ocitl, když jsem se o půlnoci vrátil lehce pod parou z hospody a třikrát si znovu přečetl dopis, který jsem si před patnácti lety napsal. Hlavně jednu větu jsem si četl pořád dokola.

*Jestli bude Lala singl, až tenhle dopis dostaneš,
a tys ji ještě nesbalil, jsi totální kretén.*

Vyťukal jsem do vyhledávače Laney Ellisonová, a když na mě vyskočila její profilová fotka, zamračil jsem se. Byla na ní s doktorem Kokotem, a tak jsem si otevřel další pivo. Ten snímek určitě pocházel ze dne, kdy se zasnoubili, protože vědec v propínacím svetru ji jednou rukou objímal kolem ramen a Lala natahovala ruku k mobilu, aby se pochlubila prstýnkem. Zvětšil

jsem si její prst a nalil do sebe půlku flašky. *Je to po-dělanej kamínek. Lala si zaslouží diamant.*

Kvůli tomu, že jí nekoupil pořádný prsten, jsem ne-náviděl doktora Kokota o to víc. „Ubožák,“ zamumlal jsem a projel zbytek fotografií.

Další snímek byl z její promoce na Brownově uni-verzitě, kde dělala doktorát. Její rodiče stáli hrdě ve-dle ní. Když jsem fotku zvětšil, všiml jsem si, že Lala má na krku křížek. Patřil Ryanovi, dárek od jeho rodi-čů, když byl poprvé u přijímání – ve stejný den jako já. Nikdy ho nesundával. Po jeho smrti si ho vzala Lala, ale netušil jsem, že ho pořád nosí. Nepřekvapilo mě to. Ti dva nebyli jako většina sourozenců. Báječně spo-lu vycházeli, i když byli mladší, před jeho diagnózou. Choval se k ní děsně ochranitelsky. Proto mě v jednom ze svých posledních dní požádal, abych jeho mladší sestru hlídal jako oko v hlavě... ale ne abych po ní „oči házel“. Můj kámoš se teď na mě asi seshora díval a proklínal mě, že ji šmíruju.

Prékliknul jsem na další obrázek a vytřeštil oči. *To snad ne!* Bully je pořád ještě naživu. Když jsme byli na střední, Ryan si vzal z útulku tlustého buldoka, tak-že mu teď muselo být přinejmenším patnáct let. Ne-mohl jsem uvěřit, že ještě neodešel do psího nebe. La-la klečela před vánočním stromkem s jednou rukou kolem Bullyho a psisko mělo na sobě vánoční svetr. Jestli už Ryana nevytočilo, že šmíruju jeho malou sé-gru, tenhle snímek jeho psa ve *svetru* to určitě udělal. Zvedl jsem pivo ke stropu. „Promiň, kámo. To jsem nevěděl.“

Dalších patnáct minut jsem procházel zbytek fotek, ale od jedné jsem se nemohl odtrhnout. Byla na ní Lala v plavkách. Vždycky byla krásná a měla hezkou posta-vu, ale od té doby, co jsem po ní nenápadně pokuko-

val u Ryana na zahradě, když se opalovala, se změnila z hubené holky v babu s rajcovními křivkami. Křivkami, které by mě *určitě* dostaly do průšvihů, kdybych se k nim přiblížil.

Úplně poslední snímek mi vyrazil dech. Byl na něm Ryan s Lalou, jak sedí na vyplaveném dřevě na pláži, a vyfotil jsem ho já. Ryan už neměl po třetím cyklu chemoterapie žádné vlasy. Pamatuju si, že ho měli propustit z nemocnice až za pár dní, ale přesvědčil je, ať ho pustí dřív, aby mohl oslavit dvaadvacáté narozeniny se svojí partou. Já, Owen, Brayden, Colby, Ryan a Lala jsme vyrazili do Ocean City – místa, kde jsme spolu byli po maturitním plese a měli na něj spoustu hezkých vzpomínek. Celý den jsme strávili na pláži a pak si udělali táborák, který vyhasl až po východu slunce. Nikdy na ten den nezapomenu hlavně proto, že na nějakou dobu byl pro nás všechny poslední z těch hezkých, neboť hned další večer Ryan umřel.

Potom jsem notebook zavřel. Dobrá věc na tom, že jsem tu fotku viděl, asi byla, že jsem přestal Lalu šmírovat. Jestli mě její snímek v plavkách vzrušil a rozhodil, ten poslední mi chrstnul na hlavu kbelík ledové vody. A přesně to jsem potřeboval. Lala Ellisonová je tabu, jediná ženská na světě, ke které se nesmím přiblížit. No, aspoň do příštího týdne, kdy sem přijede... a přespí v bytě, který je čistou náhodou hned vedle toho mého.

Ťuk. Ťuk. Ťuk.

Ježíšmarjá, fakt se mi začaly potit dlaně. Je mi snad dvanáct?

Lala mi před pár hodinami napsala, že pravděpodobně dorazí kolem páté, a mikrovlnka ukazovala 17:01.

Naposledy jsem byl takhle nervózní, když moje kape-la hrála na festáku před desetitisícovým davem. Musel jsem si otřít dlaně o džíny.

„Ahoj.“ S úsměvem jsem otevřel dveře. Když jsem ale zjistil, že Lala není sama, okamžitě jsem se přestal usmívat. Někdo stál vedle ní.

Lala se podívala na baculatou zrzku a nejistě se usmála. „Jely jsme spolu ve výtahu a vystoupily ve stejném patře. Vypadá to, že jsme šly na stejný místo.“

Fiona – buchta, se kterou jsem se minulý víkend se-znánil v hospodě – pokrčila rameny. „Promiň, že jsem nezavolala, ale byla jsem poblíž a napadlo mě, že se tu zastavím. Minule jsem si totiž u tebe něco zapomněla.“

„Co sis zapomněla?“

Mrkla na mě a ukázala do bytu. „Myslím, že budou pořád viset na sloupku postele.“ Fiona se podívala na Lalu a zpátky na mě. „Jen si je vezmu a vypadnu.“

Protože mě nic jiného nenapadlo, ustoupil jsem stranou a pustil Fionu dovnitř. Lala zatím stála s kufrem za dveřmi. Potřásl jsem hlavou a natáhl se po rukojeti. „Promiň. Pojd' dál.“

Než jsem stačil zatáhnout kufr do předsíně a zavřít za námi dveře, Fiona vyplula z ložnice. Zvedla pouta. „Našla jsem je.“

Zavřel jsem oči. Super. Fakt super.

Kapitola 2

Lala

Za zrzkou se zabouchly dveře. Když jsem se znovu podívala na Holdena, bylo by slyšet spadnout špendlík.

„Můžu ti to vysvětlit...“, vykoktal nakonec.

Se smíchem jsem zvedla dlaně. „To bys určitě mohl, ale asi to nechci slyšet.“

Holden si prohrábl hustou hřívu vlasů. „Hezky řečeno.“

Potom zrudl. Očividně se cítil rozpačitě. Jako bychom všichni nevěděli, že je na ženské, takže mě to překvapilo.

„No, to byl zatraceně trapný způsob, jak tě přivítat.“ Roztáhl náruč. „Každopádně, vítej v domě, Lalo.“

„Díky.“ Padla jsem mu do náruče. „Jsem tak ráda, že jsem tady.“

Cítila jsem, že mu rychle buší srdce, což bylo zajímavé. Příjemně voněl, jako by právě vylezl ze sprchy – mýdlo a kolínská –, smíšená s jeho vlastním omamným pachem; pamatovala jsem si ho z minula – když jsme spolu tančili na svatbě Colbyho a Billie.

Rozhlédla jsem se. „Je to tady přesně takový, jak jsem si představovala, Catalano.“

Povytáhl obočí. „Jak to myslíš?“

„V rohu bicí. Černý nábytek...“

„Neříkej prosím pouta na sloupku postele.“

Povzdychla jsem si. „To taky.“

Znovu zavřel oči, evidentně v rozpacích, a pak se nádherně usmál.

Odjakživa jsem byla do Holdena zamilovaná. Ale věřte, nebo ne, nebylo to čistě fyzické. Když jsme byli mladší, hodně jsme si spolu povídali. Ryan o našich soukromých rozhovorech nevěděl. V jednu dobu jsem asi byla trošku zamilovaná do všech Ryanových kamarádů, ale do Holdena nejvíc a nikdy mě to nepřešlo. Nicméně byl ze všech jeho kamarádů ten poslední, kterého by mi Ryan schválil. Holden nebyl kluk na vážný vztah, i když holky – včetně mě – z něj nemohly spustit oči. Ryan si vlastně všiml, že se mi líbí. Jednou v létě, byli jsme ještě puberťáci, zaregistroval, jak na Holdena zírám, když vylezl z bazénu u nás na zahradě a utíral si polonahé tělo. Varoval mě: *At' tě to ani nenapadne*. Ryan měl Holdena moc rád, ale při představě, že bychom se dali dohromady, by ho nejspíš kleplo – kdyby už nebyl mrtvý.

„Takže...“, tleskl Holden. „Nepůjdeme vedle?“

„Jo. Nemůžu se dočkat, až ten byt uvidím. Ještě jednou díky, že mě tu necháš přespát.“

„Jasně. Co bych pro Ryanovu malou ségru neudělal.“

„Díky, ale už nejsem *malá*.“

„Všiml jsem si,“ prohodil s úsměvem.

Když jsem vyšla za Holdenem na chodbu a sledovala, jak odemyká sousední byt, rozbušilo se mi srdce nedočkavostí.

Rozhlédla jsem se. *Páni*. Ten apartmán byl úžasný.

V obývací stála smetanová kožená sedačka, která vypadala jako úplně nová. Na pohovce ležely dva

huňaté pletené přehozy a dvojkřeslo dodávalo prostoru útulnou, a přesto trendy atmosféru. Všechno vonělo novotou. S obývánkem sousedila otevřená kuchyň a pracovní deska ze světlé žuly ladila se zemitými tóny apartmánu.

„Moc se vám to povedlo, kluci. Je to nádherný.“

„Jo, díky. Jak jsem říkal, zkoušíme ho pronajímat přes Airbnb. Mělas kliku, že byl volný.“

„Taky si myslím!“ Zamířila jsem do kuchyně. „Hurá. Máte tu kávovar i kapsle. Řešila jsem, jestli si ráno stihnu dát kafe.“

„Kdybys něco potřebovala, bydlím hned vedle,“ připomněl mi.

Jak bych mohla zapomenout? „Děkuju.“

To, že apartmán byl čistou náhodou *hned vedle* Holdenova, mě stejně tak znervózňovalo, jako uklidňovalo.

„A teď mi konečně vyklop, co sem geniální. Lahu přivedlo.“

Založila jsem si ruce na hrudi. „Myslíš ten pohovor kvůli výzkumnému projektu.“

„Dělám si srandu. Ale na holku *jsi* až moc chytrá. Vždycky jsme vedle tebe vypadali jako ještě větší idioti, než jsme.“ Povzdechl si. „Ovšem teď vážně, povídej.“

„Jde o pohovor kvůli grantu na studii o účincích dopaminu ve spojení s Alzheimerovou chorobou.“

„Zajímavý.“ Poškrábal si strniště na bradě. „Dopamin je sexuální hormon, ne?“

Jasně že ho ze všeho nejdřív napadne tohle. „Je to typ neurotransmiteru, který se vytváří v těle. Ovlivňuje náš pocit štěstí. Jeho nadbytek nebo nedostatek na nás může působit negativně. Ale máš pravdu, kromě jiného vzniká jako reakce na sexuální stimulaci.“

„Takže počkej, moc dopaminu může škodit? Až tak, že se z toho člověk zblázní?“

„No, vždycky škodí, když je něčeho moc, ne? Jenže tahle studie se spíš zaměřuje na *nízkou* hladinu dopaminu a zvýšený riziko alzheimeru.“

Přikývl. „Aha. Takže čím víc má někdo sexu... tím menší je pravděpodobnost, že alzheimeru dostane?“

Odkašlala jsem si. „Jo, zdá se, že výzkum ukazuje tímhle směrem!“

„Sakra. To jsem v klidu. Mně alzheimer rozhodně nehrozí.“ Holden na mě mrknul.

Obrátila jsem oči v sloup. „Sex má spoustu pozitiv. A jen málo negativ – pokud se chováš zodpovědně.“

„Vždycky,“ pronesl s upřímným výrazem.

„To je dobře.“

„Zvlášť s Colbym jako odstrašujícím příkladem,“ dodal.

Colby oplodnil matku své dcery během sexu na jednu noc asi pět let předtím, než poznal svoji ženu Billie. Malá Saylor byla dar, ale určitě to všichni kluci brali jako varování: jedno pochybení ti může změnit celý život.

Holden naklonil hlavu na stranu. „Pověz mi víc o výhodách sexu.“

„Myslíš to vážně?“

„Tak trochu. Hlavně mě baví sledovat, jak se červenáš.“

Sáhla jsem si na tvář. „Fakt se červenám?“

„Maličko. Ale vážně mě to zajímá. Nikdy jsem nepřemýšlel o hormonech ani o tom, jak tohle všechno může člověka do budoucna ovlivnit. Každopádně je fajn vědět, že sex je zdravý.“

„Zvýšení oxytocinu a dopaminu během orgasmu eliminuje kortizol, což je stresový hormon.“

Přikývl. „Proto se lidi cítí po sexu tak uvolněně.“

„Přesně tak.“

„Ale fakt jsem nevěděl, že hormony můžou například chránit mozek. To je bomba.“

„Skoro každý naše rozhodnutí – co přijmeme do těla, jídlo a tak podobně – má vliv na celkový zdraví.“
Usmála jsem se. „Víš, co ještě zvyšuje hladinu dopaminu?“

„Co?“

„Hudba.“

„Fajn. Další bod pro mě.“

„To mrazení, který máš uprostřed skvělého setu? To je taky hlavně dopamin.“

„Ale jak už jsi říkala, když je ho moc, může škodit, ne?“

„Nadměrný množství dopaminu má i *jistý* negativní vedlejší účinky, třeba úzkost, nespavost, velkou náruživost.“

„Takže paměť budu mít perfektní, ale životem se budu protloukat jako nadržенý pes s občasným zachvatem úzkosti.“ Pokýval hlavou. „Chápu. To je asi pravda.“

Rozesmála jsem se.

„Díky za osvětu, Lalo. Jsi fakt šíleně chytrá.“ Holden se zakřenil. „Moc rád tě vidím. Připadá mi to jako celá věčnost.“

Mám o tom mluvit? „Jo, myslím, že naposled jsme se viděli na Colbyho svatbě, ne?“

„Jo.“ Pomalu přikývl. „Před rokem. Už je to fakt dávno.“

Podíval se na mě a já si okamžitě vzpomněla, jak jsme spolu na svatbě tančili. Warren si odskočil na záchod. Zvedla jsem hlavu a najednou stál na jeho místě Holden. Pamatuju si, jak jsem se modlila, aby se Warren nevrátil a neviděl mě s Holdenem. Byla to pomalejší písnička a já nechtěla, aby si myslel, že se děje

něco nevhodného. Možná proto, že *já* myslela na něco nevhodného. Písnička skončila a Holden se vypařil z parketu těsně předtím, než se Warren znovu objevil. Proto můj snoubenec netušil, že jsem zrovna tančila se svojí tajnou dětskou láskou.

Jako by se to nikdy nestalo – jenže já na to celý večer myslela. Nenápadně jsem po Holdenovi pokukovala a cítila se provinile, protože jsem nedokázala přijít na to, proč mi ten tanec připadal zvláštní. Že bych se Holdenovi líbila *tímhle způsobem*? Vyloučeno. Ale to, jak se přede mnou zjevil, sotva Warren odešel, mi připadalo dost nápadné. Možná ho dostala sentimentální svatební atmosféra. Svatby jsou obrovský milník. Díky nim si člověk uvědomí, jak život utíká. Taky mi blesklo hlavou, jestli mu ta písnička nepřipomněla Ryana. A já byla jeho sestra, proto možná přišel v tu chvíli za *mnou*.

„Každopádně...“ Holden mě vytrhl se zamyšlení. „Všichni se na tebe těší. Colby s Billie pro tebe chystají večeři. Chtěli, abych tě k nim přivedl, až se ubytuješ. Vlastně už asi máme zpoždění.“

Poplácala jsem se rukou po břicho. „To zní skvěle. Umírám hlady. Dej mi vteřinku.“

Potom co jsem si odskočila, jsme se s Holdenem vydali ke Colbymu.

Dveře nám otevřela malá Saylor a nadšeně poskočila. „Lala!“

„Ahoj, zlatíčko! Jsem moc ráda, že si mě pamatuješ.“ Objala jsem ji. „Rosteš jako z vody. To je neuvěřitelné.“

Viděly jsme se jen párkrát, ale strávily jsme spolu nějakou dobu na svatbě. Saylořina matka se v jejím životě nikdy nevyskytovala. Když se Colby oženil, role mámy se ujala jeho žena Billie. Podle všeho jim to báječně fungovalo.

Saylor se dotkla mých blondatých vlasů. „Máš je tak kudrnatý!“

Odfoukla jsem si vlasy z očí. „Já vím! Dělají si, co chtějí.“

„Mně se líbí, jak jsou divoký,“ prohodil Holden za mnou.

„Díky.“ Cítila jsem, že se červenám.

Billie mě přišla obejmout. „Už jsme si mysleli, že nedorazíš, Lalo! Kde ses zasekla?“

Billie byla bezvadná holka a já ji chtěla líp poznat. Měla v domě tetovací studio; tak se s Colbym seznámili.

„Promiň!“ omluvila jsem se. „Byl šílený provoz. A Holden mi ukazoval apartmán.“

„Na chvíli jsem ji svázal. Je to moje vina.“

Počkat, cože? Ta prchavá představa, která mi bleskla hlavou, byla docela živá. Odkáslala jsem si. „Ten apartmán je nádherný. Jsem vám nesmírně vděčná, že mě tu necháte přespat.“

Pak mě objal Owen, který měl na sobě trojdílný oblek. „Děláš si srandu? Tohle je Ryanův barák. Vždycky se tu pro tebe místo najde. I kdybysme museli vykopnout Holdena, abys měla kam hlavu složit.“

„Dobrovolně se toho ujmu,“ pronesl Brayden a vzal mě do náruče.

Ti kluci mi vážně moc chyběli. Tolik mi připomínali bratra a i tady jsem Ryana cítila.

Jako poslední se objevil Colby. Vynořil se z kuchyně s podnosem a položil ho na jídelní stůl.

„Nazdarek, Lalo!“ Utřel si ruce a přišel mě obejmout.

Chvilku potom jsme se posadili k večeři – byly těstoviny s masovými kuličkami, salát a česnekový chléb. Saylor se pyšně pochlubila, že salát připravila úplně sama.

Během jídla mě Colby trochu griloval.

„Takže, Lalo...“ pronesl. „Protože tu Ryan už není, snad chápeš, že roli starších ochranných bratrů musíme hrát my. Bohužel máš místo jednoho hned čtyři.“

„Páni, čtyři bratry. To zní jako... hodně.“ Zasmála jsem se.

„Já mám čtyři strejdy!“ vpadla do hovoru Saylor. „Tři tady a jednoho v nebičku.“

Usmála jsem se. „To je pravda.“

„Takže mám pár otázek,“ pokračoval Colby. „Zprvu, o Warrenovi toho moc nevím. Na svatbě mi připadal fajn, ale doopravdy ho *neznám*. Něco mi o něm pověz. Proč sis ze všech chlapů na světě vybrala právě *jeho*?“

„Nech ji na pokoji.“ Billie ho pleskla po ruce. „Nemusí se nikomu zpovídat. Člověk někdy nedokáže vysvětlit, proč ho ten druhý přitahuje. Prostě to víš.“ Usmála se na mě.

„Promiň.“ Colby pokrčil rameny. „Myslím, že je to férová otázka.“

Vrhla jsem pohled na Holdena. Díval se na mě stejně jako ostatní, jako by čekal na odpověď.

Otřela jsem si pusku a podívala se na Billie. „To je v pohodě. Má pravdu. Ryan by se mě na to taky zeptal. Chtěl by s Warrenem strávit víc času a proklepnout si ho.“

Brayden si založil ruce na hrudi. „Fajn, tak jaký má přednost?“

„No...“ Odmlčela jsem se. „Je ohromně chytrý. Vtipný. Moc mu na mně záleží. Cítím se s ním v bezpečí. Je upřímný, což je pro mě strašně důležitý...“ Rozhlédla jsem se kolem stolu.

„To je všechno?“ Colby se zasmál.

Billie ho znovu pleskla po ruce. „Co bys ještě chtěl?“

„Léčí rakovinu nebo co, vid’?“ zeptal se Owen.

„Jo, zkoumá rakovinu.“

Holden si pohrával s těstovinami. „Nechci, aby to znělo idiotsky, ale co *přesně* takový výzkumník dělá? Jako, chodí do práce a dělá... co?“

Napřímila jsem se na židli. „No, třeba zkoumá pod mikroskopem rakovinné buňky, jak reagují s určitým organismem. I malý pokrok při zjišťování, jak omezit růst buněk, a tím i snížit zátěž nemoci, vyžaduje spoustu hodin práce, pokusů a omylů.“

„To je ohromně úctyhodná práce,“ konstatovala Billie.

„Jo, Warren je úctyhodný nerd,“ dodal Holden.

Povytáhla jsem obočí. „No, asi se k sobě perfektně hodíme, protože přesně takhle jste mi říkali – nerdká.“

„Jo, ale víš, že jsme to mysleli láskyplně.“ Holden na mě mrknul.

Colby se podíval z Holdena na mě a zase zpátky. Doufala jsem, že nevycítil, jak jsem z Holdena nesvá. Pamatovala jsem si, že nás pozoroval, když jsme spolu na svatbě tančili. Vypadalo to, že byl jediný, kdo si toho všiml.

Po moučníku jsem se zvedla od stolu. „No, určitě chcete dát Saylor spát a já se musím připravit na zítřejší pohovor, takže bych už měla jít.“

Billie vstala. „Zase to zopakujeme, jestli to místo dostaneš. Klidně se můžeme scházet každý týden.“

Přikývla jsem. „To by bylo fajn.“

Holden vstal a vyprovodil mě ke dveřím.

Když je otevřel a vyšel ven, překvapeně jsem se na něj podívala. „Ty už taky odcházíš?“

„Jo. Večeře skončila, ne?“

Rychle jsem se se všemi rozloučila a vyrazila za Holdenem po chodbě k našim sousedícím apartmánům.

Holden se zastavil u mých dveří a podal mi klíč. Když jsem si ho brala, naše prsty se o sebe otřely.

Chvilí tam stál a najednou se zeptal: „Nechtěla bys ke mně zajít na skleničku?“

V břiše se mi zatřepotali motýlci. Proč na tak obyčejnou otázku reaguju tímhle způsobem? Jde jen o skleničku. Ale nějak mi všechno, co souviselo s Holdenem, připadalo... nebezpečné. Ne že bych mu nevěřila – nebo sobě. Jen jsem si prostě myslela, že není dobrý nápad podporovat to, co se mi honilo od příjezdu hlavou.

„Radši ne,“ odmítla jsem nabídku. „Musím si vybalit a ráno potřebuju být fit.“

„Chápu. Jasně.“ Sklopil oči na zem. „Necháme to na jindy.“ Povzdechl si. „Až tu práci dostaneš. A ty ji dostaneš. Protože jsi Lala.“

„Kéž bych o tom byla přesvědčená stejně jako ty.“

„Zvládneš to.“ Usmál se a chvíli se mi díval do očí.

Jo. Jednoznačně mezi námi panovalo zvláštní napětí. Stejně napětí, které jsem cítila na Colbyho svatbě a s přestávkami během předchozích let. Jen jsem si nebyla jistá, jestli ho cítí taky. Zvedla jsem ruku. „No... tak dobrou noc.“

„Dobrou, Lalo.“

Holden počkal, až vejdu do bytu. Když jsem za sebou zavřela dveře, zhluboka jsem se nadechla a snažila se vzpamatovat. Zaplavila mě úleva. *Konečně jsem sama.*

Dala jsem si horkou sprchu, kterou jsem nutně potřebovala, a vyfěnovala si vlasy. Asi jsem měla jít rovnou do postele, ale byla jsem vybuzená. Došla jsem k ledničce, přestože jsem předpokládala, že je prázdná.

ná. Ale překvapilo mě, když jsem na policii uviděla smetanu do kávy a nějakou papírovou krabici. Jakmile jsem ji otevřela, bodlo mě u srdce, protože jsem v ní našla tučt bostonských koblih s pudinkem. Ryanovy oblíbené. Na krabičce byl přilepený lístek.

Ryan říká: „Jen si dej, ségra. Zítřa jim to nandáš.“

Do očí mi vhrkly slzy. Zvedla jsem mobil.

Lala: To je tvoje práce? Ty koblihy?

Holden: Napadlo mě, že ráno budeš potřebovat snídani.

Lala: Rozbrečel jsi mě. Díky. Bylo to od tebe moc hezký.

Holden: Rádo se stalo, zlato.

Rozhodilo mě to. Byl ze mě rozklepaný uzlíček nervů. *Ježíši*. Jsem zasnoubená. Musím přestat na Holden takhle reagovat. Možná to souvisí s tím, že jsem tady. Kdybych ten grant dostala a žila v New Yorku, zklidnila bych se. A každopádně, i kdybych zasnoubená nebyla, Holden Catalano není nic pro mě. Představoval všechno to, co jsem ve svém životě nepotřebovala. Ten okamžik, který jsme zažili na svatbě, by mi zřejmě pořád strašil v hlavě.

Když jsem snědla jednu koblihu, vyčistila si zuby a vlezla do postele, znovu mě ohromilo, jak je byt kvalitně vybavený, protože jsem pod sebou cítila pohodlnou matraci s paměťovou pěnou. Vyzkoušela jsem budík na telefonu, abych se ujistila, že mě ráno vzbudí.

Zrovna když jsem položila hlavu na polštář, uslyšela jsem ťukání na zeď. Nejdřív jsem si myslela, že se mi to jen zdá, ale pak se ťukání opakovalo.

Opět jsem zvedla telefon.

Lala: To jsi ty?

Na displeji se objevily tři tečky, jak odepisoval.

Holden: O čem to mluvíš?

Ozvalo se další zat'ukání.

Lala: To ťukání na zeď?

Holden: Jaký ťukání?

Uslyšela jsem to znovu.

Lala: Tys to neslyšel?

Holden: Jasně že slyšel. Ťukám já.

Lala: Holdene! LOL

Holden: Víš, že máme ložnice vedle sebe?

Lala: Už jo.

Holden: LOL

Lala: Proboha. Nebudu muset poslouchat, jak si „užíváš“, že ne?

Holden: Vynasnažím se na tebe brát ohled.

Lala: Předem díky, že se budeš chovat tiše.

Holden: Bývá tu hluk jen během orgií. Ale ty se konají jednou za měsíc.

Lala: Orgie?

Holden: Bičíky. Řetězy. (Pouta.) Prostě všechno. NADBYTEK dopaminu.

Myslí to vážně?

Holden: LOL. Dělán si srandu. Žádný orgie.

Lala: U tebe člověk nikdy neví.

Holden: Škoda že nevidím, jak se červenáš.

Lala: Probůh. Musím spát.

Holden: Jasně. Už tě nebudu rušit.

Lala: Dobrou, Holdene.

Holden: Dobrou, Lalo.

Přinutila jsem se zavřít oči. Před usnutím bych si měla trénovat odpovědi na otázky při pohovoru. Místo toho jsem si představovala, jak jsem při orgiích připoutaná k Holdenově posteli.

Kapitola 3

Holden

Č*much, čmuch.*

Jak je sakra možné, že prostěradlo je pořád cítit po člověku, který v něm už čtyři dny nespál?

To je fuk. Budu to ignorovat, protože musím dát apartmán do pořádku kvůli klientovi přes Airbnb, který zítra dorazí. Obešel jsem postel, strhnul poslední cíp natahovacího prostěradla a složil ho.

Když jsem ale vzal balík do náruče, znovu jsem tu vůni ucítil.

Rozhlédl jsem se po prázdném bytě, jako bych tam snad nebyl sám, a znovu jsem přičichl k prostěradlu.

Hluboký nádech. Pomalý výdech. Sakra. Musí vonět stejně hezky, jako vypadá? *Zatracená Lala Ellisonová.*

Ta ženská mě doháněla k šílenství. Od chvíle, co mi přišel dopis od mého patnáctiletého já, jsem na ni nepřestal myslet a od té noci, co tady strávila, jsem mizerně spal. Jako na zavolanou jsem zívł.

Vážně by mi bodnul krátký šlofiček. Podíval jsem se na prostěradlo v ruce. *Ne. Tohle nedělej.*

Ale proč sakra ne? zeptala se mě jiná část mého podvědomí. Je to jen postel. A tahle je nová a pohodlná – na rozdíl od té mojí, kterou jsem musel během ně-

kolika posledních měsíců dvakrát opravovat. Prostě se potřebuju pořádně vyspat.

Jasně. Klidně si lži do kapsy. Jen do toho, idiote.

Ale má to logiku, ne? Jsem unavený, stojím před pěknou novou postelí a náhodou mám v ruce skoro čisté prostěradlo. Klidně ho můžu znovu použít. Ani ho nemusím natáhnout na všechny čtyři rohy – dva budou stačit. Bůh ví, že už jsem takhle spal. Nikdo by nevěděl, že jsem si na chvilku schrupnul.

Kromě tebe, ty ubohý feťáku prostěradel.

„Sklapni, sakra.“

Nejenže jsem si to myslel, ale taky jsem to řekl nahlas. *Super, fakt super.* A tak jsem vytěsnil trapné myšlenky, natáhl prostěradlo na matraci a lehl si na postel.

Zhluboka jsem se nadechl...

Protože tohle člověk dělá, když je utahaný a snaží se usnout, a ne protože postel voní jako *zatracená Lala Ellisonová*.

Jen pro upřesnění, ten blažený výraz, který jsem měl celé ty tři hodiny a půl ve spánku na tváři, *taky* nijak nesouvisel se *zatracenou Lalou Ellisonovou*.

„Děje se něco, pardálové?“ pozdravil jsem s úsměvem kluky, když jsem vešel do Owenova bytu, kde se scházíme jednou za měsíc na partičku karet. Už seděli na svých obvyklých místech. Hodil jsem na stůl karton s dvanácti pivy a jednu láhev si vytáhl.

Owen držel karty v ruce a už se nemohl dočkat, až rozdá.

„Jdeš pozdě, to se děje.“

„Omlouvám se.“ Ukroutil jsem zátku a hodil ji doprostřed jako svoji sázku. „Zrovna jsem se probudil

z fantastickýho spánku. Což znamená, že jsem neměl čas doběhnout si ven pro peníze, takže budu muset místo dolarů používat zátky od piva.“

Brayden nevěřicně potřásl hlavou. „Máš fakt super život, kámo. Jsi věčně bez prachů a dáváš si po obědě šlofika.“

Ukázal jsem si na obličej. „Potřeboval jsem si schrupnout, abych dobře vypadal. Jak jinak donutím ženský, aby mi koupily pití, když nemám prachy?“

Colby se zachechtal. „Podej mi pivko, vole.“

Vyndal jsem z kartonu další flašku a předvedl ji jako vrchní láhev šampaňského. „Doufám, že vám ročník vyhovuje, pane.“

Owen začal rozdávat karty. „Máš podezřele dobrou náladu. Chápu správně, že jsi v té posteli nebyl sám?“

Napil jsem se piva a s rozkošnickým *aaaach* se pohodlně opřel. „Úplně sám, kamaráde. Jen jsem šťastný, že zase vidím svoje milované partáky.“

Colby vzal svoji zátku mezi palec a prostředník a cvrkl do ní. Proletěla vzduchem, narazila mi do čela a dopadla doprostřed stolu.

Zazubil jsem se. „Takže sázím dva dolary.“

Owen rozdal každému pět karet a položil paklík na desku. „Ví někdo, jaký máme rezervace na ten apartmán přes Airbnb?“

„Myslím, že je tam jedna na konci měsíce, ale to je všechno. Otevřeli jsme kalendář jen na půl roku dopředu.“

„Dá se ta rezervace zrušit?“

Pokrčil jsem rameny. „Ten člověk asi nebude skákat radostí. Ale jo, dá se zrušit. Proč?“

Owen se po nás rozhlédl. „Protože Lala ten grant dostala.“

Ztuhl jsem. „Jak to víš?“

„Dneska mi volala. Chtějí, aby nastoupila od pondělka. Je to vládní grant, takže jestli nezačnou utrácet prachy do konce měsíce, příští rok o ně přijdou. Ptala se, jestli bysme jí ten apartmán nepronajali. Slíbil jsem, že jí dám vědět, jestli je volný, ale chtěl jsem zjistit, co byste tomu řekli, kdybysme jí ho nabídli zdarma. Ten grant je na šest měsíců. Ale k tomu baráku bysme se nikdy nedostali, kdyby z nás Ryan neudělal příjemce svojí životní pojistky. Připadá mi to správný.“

Všichni začali přikyvovat. „Určitě,“ dodal někdo. Ale já se zaseknul na Owenově první větě. „Proč volala tobě, a ne mně?“

Pokrčil rameny. „Nejspíš jsem příjemnější a líp vypadám. Jo, a jsem dospělý člověk, *co si nedává po obědě šlofika*.“

Dotklo se mě, že Lala zavolala Owenovi, ale když se na mě Colby soucitně podíval, snažil jsem se to zamaskovat. „Jo, jasně. V pohodě.“

„Takže jste pro, aby tu bydlela zadarmo?“

Všichni přikývli.

„Bezva,“ řekl. „Později jí zavolám, že je byt volný a může tu zůstat, jak dlouho bude chtít.“

„Čau, jsem rád, že jsi doma.“

Když jsem otevřel, stál za dveřmi Owen. „Děje se něco?“

„Lala má přijet dneska kolem druhý, ale právě mi volal klient, abych mu ukázal byt, o který má eminentní zájem. Měl jsem Lale a Warrenovi pomoci přestěhovat její věci. Nemohl bys jim píchnout místo mě?“

Cítil jsem se jako podrazák, že odmítnu. Jenže dok-

tor Kokot by měl zvládnout všechny ty bedny sám. Apartmán je zařízený, takže určitě nebude muset tahat nic velkého. „Promiň.“ Pokrčil jsem rameny. „Už něco mám.“

„Do pytle. No nic. Zkusím Braydena a Colbyho.“

„Jasně. A zlom vaz s tím bytem.“

„Díky, kámo.“

Owen udělal pár kroků po chodbě, ale pak se otočil zpátky. „Mimochodem, včera večer jsem na střeše načapal Fricka a Fracka, ty pubertáky ze čtyřistadesítky. Tentokrát měli kýbly s vodou a snažili se je vyklopit na hlavu lidem dole na chodníku.“

„Fakt? Přede dvěma dny si na ně stěžovala Martinová ze čtyřistaosmičky, že u nich celou noc vyřvává muzika. Když jsem jim přišel říct, aby ten randál vypli, byli doma sami. Myslel jsem, že si dají chvíli pohov. Asi jsem se spletl. Neviděl jsi v poslední době jejich mámu?“

„Neviděl. A ani tenhle měsíc neposlala nájem.“

Potřásl jsem hlavou. „Jsou dost starý na to, aby nepotřebovali chůvu, ale ne natolik, aby žili v bytě sami. Zjistím, jestli se tu jejich máma vyskytuje, a jestli jo, dám s ní řeč.“

„Díky.“

Zavřel jsem dveře a cítil se jako totální hajzl, že jsem odmítl Lale pomoci. Ale vidět se s ní a jejím snoubencem bylo to poslední, na co jsem měl náladu. Stěhovala se do sousedního bytu, takže je určitě uslyším, až dorazí, a pak si budu připadat jako ještě větší parchant, že se schovávám doma. Potřeboval jsem někam vypadnout, a tak jsem projel kontakty, abych se s někým domluvil. Nemusel jsem pátrat dlouho.

S Annou jsem se několikrát vyspal a minulý týden jsem na ni narazil v metru. Řekla mi, abych jí napsal.

A tak jsem to udělal. Pozval jsem ji do kina na odpolední představení, i když mě žádný film nelákal. Okamžitě odpověděla, nadšená, že si spolu vyrazíme, takže jsem se zase cítil jako šmejda.

Chtěl jsem zmizet, než Lala přijede. A tak jsem se osprchoval a rozhodl se jít pomalou procházkou ke kinu, kde jsem se měl s Annou za hodinu sejít. Jenže když jsem vyšel před dům, probíhala tam hádka. Vedle auta s čumákem strčeným na parkovací místo stál chlápek, něco rozčileně hulákal a rozhazoval rukama. Další auto se tam totiž zrovna pokusilo nacouvat. Teprve potom, co z něj vylezla řidička a zabouchla dveře, mi došlo, že chlápek huláká na Lalu. *Sakra*. Když rozzuřeně vyrazil jejím směrem, rozběhl jsem se jí na pomoc.

„Hele.“ Postavil jsem se před ni a zvedl ruce. „Uklidni se, kámo. Co se tady děje?“

Lala ukázal na chlapíka. „Snažila jsem se zaparkovat a on se tu zničehonic objevil a chce to místo pro sebe. Určitě za mnou nebyl, když jsem tam couvala.“

Podíval jsem se na chlápka. Byl plešatý, s velkým pupkem a brunátným obličejem. „Poslechni, kámo. Ta dáma se dneska stěhuje sem do baráku.“

„To je mi úplně u prdele,“ vyštěkl. „Já to místo viděl první.“

Lala si dala ruce v bok. „To není pravda!“

„Ale no tak, kámo. I kdybys tu byl první, nemůžeš se zachovat jako džentlmen a přenechat jí ho?“ Ukázal jsem na zadní sedadlo jejího auta, jež bylo plné krabic. „Má tam spoustu věcí, který musí vyložit.“

Založil si ruce na hrudi. „Vyser si voko.“

„Moc hezký.“ Potřásl jsem hlavou. „Vidím, že jsi fakt frajer.“

Lala otevřela zadní dveře auta. „Fajn. Jestli mi neuhnete, prostě to auto nechám takhle a začnu krabice

vynášet. Mám jich děsně moc, takže jestli chcete čekat, než budu hotová, nějakou dobu to potrvá.“

„Ehm, Lalo,“ zašeptal jsem, když jsem se k ní naklonil. „Nechat auto takhle asi není dobrý nápad.“

Vzdorovitě našpulila rty, sáhla do auta a popadla jednu krabici. „Kašlu na to.“

S pokrčením ramen jsem se na chlápka podíval. „Slyšel jsi dámu.“ Pak jsem vzal do náruče pár krabic a zamířil s Lalou ke vchodu. Chlap něco zaječel v tom smyslu, že jí nechá vůz odtáhnout.

Lala se zastavila u dveří a zahulákala: „Jdi se bodnout, plešoune!“

Ve výťahu jsem se usmál. „To bylo dost drsný.“

Položila krabici na zem a ukázala mi chvějící se ruku. „Asi to bylo adrenalinem, protože se třesu. Jsem děsnej srab.“

Zachechtal jsem se. „Nevypadalo to tak.“

Když výťah zastavil, bradou jsem jí naznačil, aby vystoupila první. V polovině chodby se spodní krabice z těch tří, co jsem si naskládal do náruče, protrhla a všechno se vysypalo na zem.

„Sakra.“

Položili jsme bedny na zem a já se snažil znovu přilepit uvolněnou pásku. Potřásl jsem hlavou. „Tohle držet nebude. Musím tu krabici strčit doprostřed, aby měla pevný dno, pak do ní naházíme věci zpátky a odneseme je do bytu.“

„Dobře.“

Všechno jsme nandali zpátky a postavili na ni třetí. Lala zvedla tu svoji, udělali jsme dalších pět nebo šest kroků... než krabice v jejích rukou povolila a obsah se vysypal na podlahu.

„Ale ne!“ Lala se sklonila. „Copak ta páska nelepí?“

„Jestli je stará, tak ne. Lepidlo vyschne. Co je to proboha za pásku?“

Lala protáhla obličej. „Našla jsem ji u Ryana v šatně. Určitě je z doby, když jsme pár měsíců po jeho smrti balili jeho oblečení pro Goodwill.“

Do háje. „Použila jsi ji na všechny krabice?“

S přikývnutím si skousla spodní ret.

Zasmál jsem se. „Mám lepicí pásku doma. Dojdu pro ni a všechny zbylé krabice znovu přelepíme.“

Společně jsme dali dohromady druhou rozpadlou krabici a podařilo se nám odnést celou várku do apartmánu dřív, než došlo k další katastrofě. Pak jsem zašel domů pro novou lepicí pásku a za chvíli se vrátil. „Myslel jsem, že ti se stěhováním pomůže Warren.“

„Odevzdává nějaký projekt a já se domnívala, že to zvládnu sama.“

Další černý puntík pro doktora Kokota. Druhý dostal za ten kamínek na zasnubním prstenu a první za to... no, že vůbec existoval.

Zamračil jsem se. „Radši bysme se měli vrátit dolů.“

„Nevadilo by ti, kdybych si nejdřív odskočila?“

Ukázal jsem do apartmánu. „Jen si posluž.“

Zatímco byla na záchodě, vrátil jsem se domů a popadl dvě láhve vody. Když vyšla z koupelny, jednu jsem jí nabídl.

„Jé, díky. Mám šilenou žízeň. Před odjezdem jsem nic nepila, protože jsem nechtěla nechat u pumpy auto s krabicema bez dozoru.“

„Tos udělala dobře.“ Odšrouboval jsem víčko a trochu se napil. „Připravená na další výpravu? Pan Šťastný je už určitě vzteky bez sebe.“

Jenže když jsme vyšli před dům, pan Šťastný nezmínil. Usmíval se jako měsíček na hnoji. Jeho náhle dobrá nálada nejspíš souvisela s *odtahovkou*, která právě

nakládala Lalino auto. Rozběhl jsem se k chlápkovvi za volantem.

„Hele, kámo, nech toho. Majitelka auta stojí tamhle.“ Ukázal jsem na toho parchanta, který to odstartoval. „Ten maník se jí snažil ukrást místo a pohádal se s ní. Byli jsme pryč sotva deset minut. Stěhuje se do tohohle domu a musí odnést všechny krabice nahoru. Nemohl bys nad tím přimhouřit oko? Slibuju, že s tím autem odjedeme hned, jak ho sundáš.“

Řidič odtahovky si opřel nohu o nárazník a prohodil k panu Šťastnému: „Já nevím, kapitáne Agostino, co říkáte? Nemám to tady dámě odpustit?“

Plešoun se škodolibě usmál. „Rozhodně *ne*. Jen tu kraksnu odvez, Johnny.“

Do pytle. Svěsil jsem hlavu. *Ten kretén je polda...*

Rezignovaně jsem si povzdechl a zeptal se Johnnyho: „Co kdybysme ti zaplatili za odtah, ty auto sundáš a my hned zmizíme? Aspoň nám ušetří cestu na parkoviště.“

Johnny se znovu podíval na poldu. Ten parchant potřásl hlavou s úsměvem tak širokým, až jsem měl pocit, že takovou legraci už dávno nezažil.

Johnny dokončil nakládání a podal mi vizitku. „Nejspíš se někde zastavím na oběd, takže se to možná trochu protáhne.“

„Můžeme aspoň vyložit ty krabice, než odjedeš?“

„To bohužel nejde.“ Zamířil k odtahovce.

Podíval jsem se na Lалу. „Promiň.“

„Ty za to nemůžeš.“ Ukázala na poldu. „To on.“

Policista se naposled arogantně usmál a nastoupil do auta. „Dneska máte *fakt blbej den*.“

Měl pravdu. Vzali jsme si s Lalou předražený taxík do Brooklyn, abychom vyzvedli auto z parkoviště. Jenže když jsme tam přijeli, ještě tam nebylo. Řidič odtahovky dorazil až asi hodinu po nás. Při placení jsme zjistili, že neberou kreditky, a ani jeden z nás u sebe neměl dost peněz v hotovosti. Takže jsme museli jít šest bloků pěšky k nejbližšímu bankomatu. Když jsme se vrátili s tři sta padesáti dolary, které měli tu drzost si naučtovat, správcová parkoviště nám nechtěla auto vydat, protože Lala u sebe neměla techničák. Když jsme ji konečně přesvědčili, že Lala není zlodějka, která se snaží ukrást odtahové společnosti svůj jedenáct let starý vrak, auto nenastartovalo.

„Zničili ti auto. Já toho řidiče odtahovky zabiju.“ Začal jsem vystupovat, Lala mě však zadržela.

„Nikam nechod'. Myslím, že za to nemůže, Holde-ne.“ Potrásla hlavou. „Než jsem ráno odjela, musela jsem poprosit souseda, aby přinesl startovací kabely. Tvrdil, že mám asi něco s alternátorem.“

„Aha.“ Rozhlédl jsem se, ale parkoviště bylo až na auta prázdné. „Vrátím se do kanclu a zjistím, jestli by nám někdo nepomohl. Hned jsem zpátky.“

Tím ovšem naše smůla neskončila. Auto nenastartovalo ani potom, co jsme se půlhodinu snažili dobít baterii.

Nakonec jsem zavřel kapotu, otřel si ruce o kalhoty a podal ruku ženě, která nám asistovala. „Moc díky za snahu. Není tu někde poblíž automechanik, který za ten alternátor nebude chtít nekřesťanský peníze, když nás tam odtáhnete?“

Přikývla. „Asi míli odsud po pravý straně. Je slušnej.“

„A můžete nás tam odtáhnout?“

Zkontrolovala čas na mobilu. „Je skoro šest hodin a neděle. Už má zavřeno. Můžu tam nechat auto od-

táhnout hned zejtra ráno, ale budete za to muset zaplatit.“

Nafoukl jsem tváře a podíval se na Lalu.

Pokrčila rameny. „Co se dá dělat. Ale co ty krabice? Nemám ani kartáček nebo oblečení zítra do práce.“

„Zavolám Dylanovi, svému basákovi, jestli pro nás nemůže přijet. Bydlí v Brooklynu a parkujeme u něj dodávku naší kapely.“

Dylan za chvíli dorazil, ale než jsme se dostali domů a všechno odnesli nahoru, bylo skoro půl deváté.

Lala se rozhlédla po obýváku plném krabic. „Mohl bys mě prosím prozvonit? Nemám tušení, kam jsem položila mobil. Jen doufám, že mi nevypadnul v dodávce, protože Dylan právě odjel.“

Zvedl jsem svůj telefon. „Rád bych, ale mám ho vybitý.“

Lala si přitiskla dlaň na pusku a zahihňala se. „Proboha, Holdene. Kdybych se tomu dnešnímu dnu nezasmála, asi bych musela brečet.“

„Dneska to fakt stálo za starou belu, co?“

„Řekla jsem poldovi, aby *se šel bodnout*, a nazvala ho plešounem!“

Vyprskli jsme smíchy a já kývl ke dveřím. „Zajdeme ke mně. Vezmu nabíječku, abysme mohli najít tvůj mobil, a ty vyndáš z ledničky pár studených piv.“

„To zní božsky. Díky.“

Jenže sotva jsme vyšli na chodbu, došlo mi, že *k božsky* je ještě daleko. Před mými dveřmi stála holka – holka, se kterou jsem se měl před několika hodinami sejít u kina, což se mi *totálně vykouřilo z hlavy*.

Anna se podívala na mě, pak na Lalu a ušklíbala se.

Do hajzlu. Tohle bude nepříjemné.

„Seš *totální idiot*. Nemůžu uvěřit, že jsem jela až sem, protože jsem se bála, že se ti něco stalo, když

jsi mě tam nechal čekat a celou dobu nebral telefon.“ Znovu se podívala na Lalu. „Užij si večer.“ A odchodovala.

„Anno, počkej! Omlouvám se! Něco se stalo, vybil se mi mobil a pak –“

Nezastavila se a místo odpovědi mi přes rameno ukázala prostředník.

„Moc mě to mrzí,“ vyhrkla Lala. „Nevěděla jsem, že jsi měl něco domluvený.“

Potrásal jsem hlavou. „Moje chyba. Úplně jsem zapomněl, že se s ní mám sejít.“

„No, snažil ses mi pomoci. Dovolíš, abych ti za to koupila večeri? To je to nejmenší, co můžu udělat, když jsem ti překazila rande.“

„Jen když budu moct dodat pivo a víno.“

Usmála se. „Platí.“

Objednali jsme si čínu, a zatímco Lala vybalovala a já likvidoval krabice, snědli jsme ji rovnou z krabičky. Přes všechny ty dnešní potíže mi připadalo, že jsme si stejně blízcí jako kdysi.

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně. Jestli se pak můžu na něco zeptat já tebe.“ Natáhla ke mně krabičku se zbytkem kuřete s brokoličí. „Nechceš to dojíst? Jsem plná.“

Přimhouřil jsem oči. „Plivla jsi do toho?“

Šokovaně zavrtěla hlavou. „Cože? Ne!“

Zasmál jsem se a vzal jí krabičku z ruky. „Dělám si srandu.“

Lala obrátila oči v sloup, ale usmála se a pomocí nože otevřela poslední krabici. „Na co ses chtěl zeptat?“

„Proč jsi volala Owenovi, jestli je apartmán volný, a ne mně?“

Ztuhla. „Noooo... ani nevím. Asi jsem ho měla v kontaktech jako prvního.“

To byl nesmysl, protože moje jméno i příjmení jsou v abecedě před Owenovými. Najednou uhýbala pohledem a já nechtěl, aby se to mezi námi pokazilo, a tak jsem to nechal plavat.

„Ted' jsi na řadě ty...“, pobídl jsem ji.

„Hmmm?“ Lala pokrčila nos. „Na řadě s čím?“

„Řekla jsi, že se tě můžu na něco zeptat, když se pak budeš moct zeptat ty mě. Je řada na tobě.“

„Aha.“ Vytáhla z krabice štos ručníků a zmizela s ním v koupelně. „Tak jo, něco mi leží v hlavě,“ pronesla, když se vrátila.

„Povídej.“ Strčil jsem si do pusy kousek kuřete.

„S kolika holkama se vyspíš za měsíc? Tahle byla totiž druhá, co jsem viděla u tvýho bytu.“

Začal jsem se dusit.

Lala vykulila oči, rozběhla se pro láhev s vodou a strčila mi ji do ruky. „Napij se. Nebo chceš, abych ti udělala heimlich?“

Ještě několikrát jsem zakašlal, ale nakonec se mi podařilo sousto spolknout. Slzely mi oči. „Špatná dírka,“ zasípal jsem a vzal si od ní láhev.

Lala mě při pití pozorovala. „Díkybohu! Heimlich jsem nedělala od osmý třídy. Ani nevím, jestli si ho ještě pamatuju.“

Ještě chvíli mě pálilo v krku, ale aspoň jsem mohl dýchat.

„Promiň,“ řekla. „Neměla jsem se tě na takovou věc ptát.“

„Ne, to je v pohodě. Nechci, abys měla pocit, že se mě nemůžeš na cokoli zeptat.“ I když jsem netušil, co jí odpovím. S *kolika* holkami se vyspím za měsíc? Ne že bych to počítal, ale ať jí řeknu jakékoli číslo, bude si myslet, že jsem děvkař. „To je různý. Někdy s žádnou, jindy si párkrát vyrazím do hospody.“

„Přivedeš si někoho domů *pokaždý*, když si vyrazíš?“

Sakra. Jen to zhoršuju. „Ne, vždycky ne.“ Protože jednou před čtyřmi měsíci mi nebylo moc dobře a odešel jsem z hospody sám.

Potrásla hlavou. „Nechtěla jsem tě tou otázkou urazit nebo strkat nos do věcí, do kterých mi nic není.“

Pokrčil jsem rameny. „V pohodě.“

Chvilku se na mě dívala. „Takže jsi v tom určitě dobrý...“

Obočí mi vystřelilo nahoru.

Lala si přitiskla dlaň na pusu a zrudla. „Panebože. Nevěřím, že jsem to řekla. Jen... vždyť víš, cvičení dělá mistra.“

Usmál jsem se. „Líbí se mi, že se pořád v rozpacích červenáš, jako když jsi byla malá. Zůstalo ti to.“

„Asi mi zůstalo i to, že říkám hloupý věci. Promiň. Nevím, co mě to napadlo.“

„Nic se neděje.“

Lala vybalila poslední krabici a já ji slisoval. Už jsme byli hotoví, ale mně se ještě nechtělo domů. „Nedala by sis skleničku vína? Mám vedle bílý i červený.“

Zaváhala, ale pak se usmála. „Jasně. Moc ráda.“

„Prima.“

Vrátil jsem se k sobě do bytu a popadl láhev rulandy šedé a dvě skleničky. Ale nešel jsem vedle, místo toho jsem otevřel okno v kuchyni a vylezl na požární schodiště.

„Hej, Lalo!“ zavolal jsem a naklonil se do jejího okna. Když se neobjevila, přiložil jsem si ruce k ústům jako amplion. „Hej, *Ellisonová! Otevři okno!*“

Vzápětí vytáhla okno a vystrčila z něj hlavu. „Nemohla jsem přijít na to, odkud voláš.“

Mávl jsem na ni. „Vylez na schodiště.“

Podívala se dolů. „Je to bezpečný?“

„Bezpečnější než sedět na střeše domu tvých rodičů, když všichni spali, jako jsme to dělali v dětství.“

Lala se usmála a vylezla ven. Moje a její schodiště byla jen kousek od sebe. Oběma jsem nalil skleničku vína a jednu jí podal skrz kovové zábradlí.

Vzala si ji a podívala se na oblohu. „Bože, pořád jsem na tu střechu lezla a pozorovala hvězdy.“

„Já vím. Chodíval jsem tam za tebou, když jsem u vás přespával a Ryan vytuhnul dřív než já. Vždycky jsi s sebou měla notes a spoustu barevných per.“

Napila se vína. „Ráda jsem si zapisovala hvězdy, který jsem poznala, a barevně je rozlišovala podle souhvězdí, kam patřily.“

„Ursa Major, Cassiopeia, Orion, Canis Major, Centaurus, Crux a Carina,“ vyjmenoval jsem pár latinských názvů. „Nejradši jsi měla Carinu. V jednu dobu ses dokonce chtěla na Carinu přejmenovat.“

Lala se na mě ohromeně podívala. „To je neuvěřitelný, že si to pořád pamatuješ.“

„Z těch nocí, kdy jsme si povídali, si pamatuju spoustu věcí...“ Tím jsem měl nejspíš skončit, protože už jsem ten rozhovor posunul dál, než bych měl, ale vždycky jsem měl potíže s dodržováním hranic. „Víš, když jsme byli na té střeše, bylas první holka, se kterou mi připadalo, že můžu být sám sebou. Vykládal jsem ti o svých snech a nikdy si nepřipadal hloupě. Vždycky jsi mě poslouchala, takže jsem měl pocit, že není nic nemožný.“

Lala přikývla. „Myslíš, že Ryan věděl, že si chodíme na střechu povídat?“

„Určitě ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nakopal by mi za to zadek.“

„Proč? Jen jsme si povídali.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pravidla randění - Sestra mého nejlepšího kamaráda.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.